

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 czerwca 2025 r.
sprawy **D. P.**
skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 13 lipca 2023 r., sygn. akt X Ka 584/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Pruszkowie
z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt II K 1797/20,
p o s t a n o w i ł

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
2. **obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[PŁ]

UZASADNIENIE

D.P. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt II K 1797/20:

1. na karę 4 lat pozbawienia wolności za to, że w bliżej nieokreślonym czasie, jednak nie wcześniej niż od 2013 r. do 2016 r., w miejscu zamieszkania, tj. w miejscowości J., ul. [...], gm. R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie obcował płciowo z małoletnią poniżej lat 15

– A.W. oraz wielokrotnie dopuszczał się wobec niej innych czynności seksualnych w ten sposób, że dotykał ją rękoma w okolicach krocza oraz piersi, jak również doprowadził ją do dotykania penisa, tj. za czyn z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

2. na karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności za to, że w bliżej nieokreślonym czasie, jednak nie wcześniej niż od 2013 r. do 2016 r., w miejscu zamieszkania, tj. w miejscowości J., ul. [...], gm. R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie utrwał wizerunek nagiej osoby poprzez rejestrowanie obrazu telefonem komórkowym - małoletniej poniżej 15 lat – A.W. stosując w tym celu groźbę bezprawną użycia przemocy, tj. za czyn z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

3. na karę 4 lat pozbawienia wolności za to, że w bliżej nieokreślonym czasie, lecz nie wcześniej niż od 2013 r. do 2016 r., w miejscu zamieszkania, tj. w miejscowości J., ul. [...], gm. R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie obcował płciowo z małoletnią poniżej lat 15 – N.W. i wielokrotnie dopuszczał się wobec niej innych czynności seksualnych w ten sposób, że dotykał ją rękami w okolicach krocza, tj. za czyn z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

4. na karę 3 lat pozbawienia wolności za to, że w bliżej nieokreślonym czasie, jednak nie wcześniej niż od października 2019 r. do marca 2020 r., w miejscu zamieszkania, tj. w miejscowości J., ul. [...], gm. R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie dopuszczał się wobec małoletniej poniżej lat 15 – Z.W. innych czynności seksualnych w ten sposób, że dotykał ją rękami w okolicach piersi i krocza, tj. za czyn z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

5. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w bliżej nieokreślonym czasie, jednak nie wcześniej niż od 2013 r. do 2016 r. i od października 2019 r. do marca 2020 r., w miejscu zamieszkania, tj. w miejscowości J., ul. [...], gm. R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie utrwał wizerunek nagiej osoby poprzez rejestrowanie obrazu telefonem komórkowym małoletniej poniżej lat 15 – Z.W.,

stosując w tym celu groźbę bezprawną użycia przemocy, tj. za czyn z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

6. na karę 4 lat pozbawienia wolności za to, że w bliżej nieokreślonym czasie, lecz nie wcześniej niż od 2013 r. do 2016 r. w miejscu zamieszkania, tj. w miejscowości J., ul. [...], gm. R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie obcował płciowo z małoletnią poniżej lat 15 – A.Z. oraz wielokrotnie dopuszczał się wobec niej innych czynności seksualnych w ten sposób, że dotykał ją rękoma w okolicach krocza oraz piersi, pośladków, tj. za czyn z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;
7. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w bliżej nieokreślonym czasie, lecz nie wcześniej niż od 2013 r. do 2016 r., w nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie utrwał wizerunek nagiej osoby poprzez rejestrowanie obrazu małoletniej poniżej lat 15 – A.Z., stosując w tym celu groźbę bezprawną użycia przemocy, tj. za czyn z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;
8. na karę 3 lat pozbawienia wolności za to, że w bliżej nieokreślonym czasie, lecz nie później niż do 2 lipca 2020 r., w miejscu zamieszkania, tj. w miejscowości J., ul. [...], gm. R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie dopuszczał się wobec małoletniej poniżej lat 15 — L.P. innych czynności seksualnych w ten sposób, że dotykał ją rękoma w okolicach krocza, tj. za czyn z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

W IX pkt wyroku, na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k., Sąd połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności, w ich miejsce wymierzając karę łączną 12 lat pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd Rejonowy:

- w pkt X wyroku, na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt IX zaliczył D.P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;
- w pkt XI wyroku, na podstawie art. 41 § 1a k.k., nałożył na niego zakaz zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów albo działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi, na okres 10 lat, a w pkt XII, na podstawie art. 41a § 1 i 2 k.k.

orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi A.W., N.W., A.Z., Z.W. i L.P. oraz zakaz zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 50 metrów, na okres 10 lat.

- w pkt XVIII wyroku, na podstawie art. 46 § 1 i 2 k.k. zasądził od D.P. i współoskarżonej z nim B.P. solidarnie na rzecz pokrzywdzonych N.W., A.W. i A.Z. kwoty po 75.000 zł. dla każdej z nich.

Sąd Okręgowy w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych D.P. i B.P., wyrokiem z dnia 13 lipca 2023 r., sygn. akt X Ka 584/22, w odniesieniu do D.P.

1. zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że:

- a) uchylił orzeczenie z pkt IX o karze łącznej pozbawienia wolności,
- b) uniewinnił D.P. od popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt 2, 5, 7 aktu oskarżenia (opisanych odpowiednio w pkt II, V i VII wyroku),
- c) stosując przepisy Kodeksu karnego obowiązujące w dacie czynów, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wskazał, że czyny przypisane z pkt I, III i VI wyczerpują znamiona przestępstw z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a z pkt IV i VIII znamiona przestępstw z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.:
- d) ustalił, iż czyny przypisane oskarżonemu w pkt I i III zostały popełnione w okresie od około 2013 r. do 28 września 2016 r., a czyn przypisany w pkt VI w okresie od około 2013 r. do 1 sierpnia 2016 r.,
- e) ustalił, iż czyn przypisany oskarżonemu w pkt IV został popełniony w okresie od około grudnia 2019 r. do nieustalonego dnia w trzeciej dekadzie marca 2020 r.,
- f) ustalił, iż czyn przypisany oskarżonemu w pkt VIII został popełniony w okresie od około grudnia 2019 r. do końca marca 2020 r., precyzując, że oskarżony kilkakrotnie dotykał małoletnią rękoma przez ubranie w okolice krocza i złagodził wymierzoną za ten czyn karę do wysokości 2 lat pozbawienia wolności,
- g) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył D.P. karę łączną 8 lat pozbawienia wolności,
- h) w ramach pkt X wyroku, na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył D.P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.
- i) w pkt XII za podstawę prawną zakazów przyjął art. 41a § 2 k.k.;

II. w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca skazanego wniosła kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w zakresie, w jakim utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego co do pkt I, II, IV, VI i VIII i zarzucając:

- „1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., poprzez brak właściwego i rzetelnego rozpoznania poszczególnych zarzutów w postaci nr 2, 3, 5, 6 zawartych w apelacji, w sytuacji gdy Sąd II instancji miał bezwzględny obowiązek merytorycznego i należytego rozpoznania wszystkich zarzutów zawartych w apelacji, powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i zmienić zaskarżony wyrok poprzez uniewinnienie skazanego w zakresie pkt I, III, IV, VI, VIII wyroku Sądu I instancji;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez inkorporowanie przez Okręgowy całkowicie dowolnych i błędnych wniosków Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów osobowych oraz z opinii ginekologicznych, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania wyroku Sądu I Instancji w zakresie pkt I, III, IV, VI, VIII;
3. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 169 § 1 i 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych z apelacji w sytuacji, gdy ich przeprowadzenie miało znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.”

Podnosząc powyższe, obrońca wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co umożliwia jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Obrońca skazanego zarzuciła w kasacji, że w tej sprawie postępowanie apelacyjne przeprowadzone zostało z naruszeniem standardów rzetelności, co przejawiało się:

- brakiem wnikliwego rozpoznania zarzutów nr 2, 3, 5 i 6 apelacji (zarzut 1),
- podtrzymaniem przeprowadzonej przez Sąd I instancji dowolnej i błędnej oceny dowodów ze źródeł osobowych oraz opinii ginekologicznych (zarzut 2),
- oddaleniem wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji obrońcy (zarzut 3).

Zarzuty te należy ocenić jako bezzasadne już po wstępnej ich konfrontacji z omówionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku materiałem dowodowym.

Po pierwsze, nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącej, iżby Sąd odwoławczy nie rozważył z należytą dokładnością i starannością zarzutów podniesionych w pkt 2, 3, 5 i 6 apelacji i nie odniósł się do nich w treści uzasadnienia. Przeczy temu bowiem treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, z którego wynika, że każda z wielu poruszonych w tym środku odwoławczym istotnych kwestii została przez Sąd odwoławczy wnikliwie przeanalizowana (po uprzednim ich pogrupowaniu w trzy zbiorcze kategorie) i dogłębnie oceniona. I tak, co do zarzutów dotyczących wniosków dowodowych z pkt 2 i 3 apelacji, Sąd Okręgowy wypowiedział się wyczerpująco na stronach 11 i 12 uzasadnienia. Odnośnie do zarzutu z pkt 5, zajął stanowisko na stronie 13, zwracając uwagę, że obrońca nie wskazał w apelacji, o jakie dokumenty z akt OPS i akt prokuratorskich sprawy [...] chodzi, mimo że zarzucił Sądowi ich pominięcie przy wyrokowaniu. Jednocześnie, Sąd odwoławczy dopuścił w toku postępowania apelacyjnego dowód z szeregu dokumentów znajdujących się w przedmiotowych aktach – poddając je własnej ocenie (str. 3 uzasadnienia wyroku). Jeśli zaś chodzi o szósty zarzut apelacji, to Sąd *ad quem* odniósł się do niego na stronach 14 – 20, szczegółowo omawiając wszystkie poruszone w apelacji obrońcy oskarżonego wątki. Obszerność wywodów apelacyjnych, ich treść oraz sposób uporządkowania świadczą o wszechstronnym i wnikliwym zbadaniu sprawy przez Sąd odwoławczy i nie uzasadniają w najmniejszym stopniu twierdzeń, wywiedzionych przez obrońcę w tym zarzucie kasacyjnym.

W podsumowaniu wolno stwierdzić, że w tej sprawie Sąd odwoławczy z ciążącego na nim obowiązku rozpoznania sprawy w granicach środka odwoławczego, co obejmuje rozważenie wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym (art. 433 § 2 k.p.k.), wywiązał się należycie.

Prawidłowość procedowania sądu odwoławczego odzwierciedla uzasadnienie jego wyroku, w którym to dokumencie, który odpowiada wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k., Sąd ten podał, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne.

Drugi zarzut kasacyjny ma charakter czysto polemiczny i *de facto* zmierza do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd pierwszej instancji za podstawę skazania oskarżonego, w tym dotyczących jego sprawstwa, które następnie zostały zaaprobowane przez Sąd odwoławczy. Innymi słowy, skarżąca pod pozorem naruszenia przepisów prawa procesowego, określających obowiązki kontrolne sądu odwoławczego, w gruncie rzeczy stawia zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Podnoszenie takiego zarzutu w postępowaniu kasacyjnym nie jest jednak dopuszczalne, gdyż zabrania tego przepis art. 523 § 1 k.p.k. Nie jest również dopuszczalne w tym postępowaniu podważanie rezultatu dokonanej przez orzekające sądy oceny poszczególnych środków dowodowych. Strona może natomiast zarzucać w określonym układzie procesowym naruszenie przepisów prawa procesowego normujących sposób oceny dowodów.

Gdyby zatem uznać, że intencją skarżącej było jednak wskazanie na naruszenie przez Sąd Okręgowy w Warszawie standardu odwoławczego, poprzez nienależyte rozważenie zarzutów apelacji kwestionujących poprawność ocen poszczególnych dowodów i zaaprobowanie dokonanych w pierwszej instancji ocen tych dowodów, to wówczas i tak rozumiane zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Obydwa orzekające w tej sprawie sądy wszechstronnie i wnikliwie oceniły dowody ze źródeł osobowych, biorąc pod uwagę te wszystkie okoliczności, które mogły mieć wpływ na wiarygodność zeznań poszczególnych świadków. Racjonalnie uargumentowały też, dlaczego i w jakim zakresie, należało uznać poszczególne dowody, w tym zeznania D.W. i K.P. za wiarygodne. Rozumowanie to jako zgodne z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy, oceniając prawidłowość orzeczenia Sądu I instancji, nie był przy tym bezkrytyczny, gdyż aprobuując ustalenia i oceny Sądu *meriti* należycie swoje stanowisko umotywował. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, z wyjątkiem

nielicznych dowodów, w tym przede wszystkim późniejszych wyjaśnień oskarżonych, potwierdzał zeznania pokrzywdzonych albo przynajmniej nie wykluczał ich prawdziwości (jak np. opinie ginekologiczne). Analizowane z osobna dowody nie byłyby być może w stanie przesądzić o sprawstwie D.P., ale wszystkie razem brane pod uwagę jednocześnie na nie wskazują, korespondując zresztą z jego spontanicznymi, pierwszymi wyjaśnieniami, złożonymi w chwili zatrzymania.

Oczywiście bezzasadny jest również trzeci zarzut kasacji. Odnosząc się do tego zarzutu odwołać się w pierwszej kolejności należy do treści art. 368 § 2 k.p.k. Przepis ten stanowi, że „wniosku o dopuszczenie tego samego dowodu, zgłoszonego ponownie po oddaleniu w postępowaniu przed sądem poprzedniego wniosku, nie rozpoznaje się, jeżeli został on oparty na tych samych podstawach faktycznych”. Na podstawie art. 458 k.p.k., znajduje on zastosowanie także w sytuacji ponowienia przez oskarżonego w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji wniosków dowodowych wcześniej złożonych w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, a opartych na tych samych podstawach faktycznych. W tej sprawie Sąd Okręgowy powinien był zatem nie tyle oddalić wnioski dowodowe złożone w apelacji, jak uczynił, co pozostawić je bez rozpoznania. Skoro w zaistniałej sytuacji można mu co najwyżej zarzucić oparcie decyzji procesowej, co do ponowionych wniosków dowodowych, na niewłaściwej podstawie prawnej - a więc zamiast pozostawienia ich bez rozpoznania na podstawie art. 368 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., oddalenie ich na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 169 § 1 i 2 k.p.k., to nie można w ogóle mówić o rażącym naruszeniu przez Sąd odwoławczy prawa procesowego. Tymczasem skuteczność zarzutu kasacyjnego zależy od wykazania przez skarżącego, że wskazane w nim naruszenie prawa nie tylko było rażące, ale że miało też istotny wpływ na treść wydanego przez sąd odwoławczy orzeczenia. Przy czym o takim wpływie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., można mówić jedynie wówczas, gdy jest możliwe wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w zasadniczy sposób odmienne niż to, które w sprawie zostało wydane.

Mając na uwadze oczywistą bezzasadność wszystkich podniesionych przez obrońcę zarzutów, kasację niniejszą należało oddalić, na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. orzekając o kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]